

MUHARREM BALCI İLE İSTANBUL SÖZLEŞMESİ ÜZERİNE SÖYLEŞİ

27 Ağustos 2019

Kübra Özdemirli - Seyit Kamil Özdemirli

1. 2011 yılında imzaya açılan İstanbul sözleşmesi, belli sloganik önkabulleri evrensel doğrularmış gibi sözleşme metnine geçiriyor ve taraf devletlere dayatıyor. Bu hukuki bir metinde sakıncalı bir durum değil midir?

İstanbul Sözleşmesi, devletler açısından yeni bir olgu değil. Sözleşmede geçen kavram ve olgular, ön kabuller, 1979'da imzalanan, 1981'de yürürlüğe giren CEDAW (Kadınlara Karşı Her Türü Ayrımcılığın Tasfiye Edilmesine Dair Sözleşme)dan bu yana İstanbul Sözleşmesinde geçen kavramlar. Dolayısıyla, devletlerarasında ve bölgesel birlikliklerde konuşulan, tartışılan konular. Türkiye bu sözleşmeyi 1985'te onaylayıp yürürlüğe koymuş, 2002'de de İhtiyari Protokolü de imzalayarak 2003'te yürürlüğe

koymuştur.¹ Birçok konuda olduğu gibi, ülkemiz aydınlarından pek azının dikkatini çeken bu sözleşme, ‘ayrımcılık’ ve ‘kadına şiddet’ gibi her insanın karşı çıkması gereken olguları kullanarak, kadını öne çıkarıp, aslında cinsler arası ayrımcılığı körüklemiştir. O günlerde farkına varmadığımız CEDAW Sözleşmesi, şimdi üzerinde durduğumuz İstanbul Sözleşmesinin öncüsü olmuştur. İstanbul Sözleşmesinde bugün karşı çıktığımız kavramlar ve önkabuller İstanbul Sözleşmesinden 26 yıl önce CEDAW’da kullanılmıştır. Örnek vermek gerekirse, CEDAW Madde 5/a’da;

*“Her iki cinsten birinin aşağılığı veya üstünlüğü fikrine veya **kadın ile erkeğin kalıplaşmış rollerine dayalı önyarguların, geleneksel ve diğer bütün uygulamaların ortadan kaldırılmasını sağlamak amacıyla kadın ve erkeklerin sosyal ve kültürel davranış kalıplarını değiştirmeyi**”* taraf devletlere yüklemiştir.

Aynı şekilde Madde 10/c’de;

“Kadın ve erkeğin rolleriyle ilgili kalıplaşmış kavramların eğitimin her şeklinde ve kademesinden kaldırılması ve bu amaca ulaşılması için eğitim birliğinin ve diğer eğitim şekillerinin teşvik edilmesi, özellikle ders kitaplarının ve okul programlarının yeniden gözden geçirilmesi ve eğitim ve metotlarının bu amaca göre düzenlenmesi” ile yükümlü tutmuştur.

Aradan bunca yıl geçtikten sonra, Mücahit Gültekin ve Meryem Şahin’in Aile Akademisi Derneği’nde birlikte hazırladıkları “Toplumsal Cinsiyet Eşitliğine Dayalı Politika Uygulayan Ülkelerde Kadın ve Aile”² raporu ile de gözü açılmayan aydınlarımız, İstanbul Sözleşmesine de uyanmamış, İstanbul Sözleşmesini dayanak alan 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Şiddetin Önlenmesine Dair Kanunun uygulama sonuçlarına karşı tepkileri görünce infiale kapılmıştır.

Hukuki metinde, İstanbul Sözleşmesinin yasalaşması anlamında usuli (şekli) bir sakinca yok, aksine geliş itibariyle gayet planlı/programlı bir geliş var. CEDAW ve İstanbul Sözleşmesindeki kavram ve ön kabuller toplumda tartışılmamış olsa da, konuyla ilgili ve konunun aktörü haline gelmiş, feminizmi ve eşcinselliği ideoloji olarak benimsemiş çevreler ve bunların etkilediği gözü toplumuna kapalı, Batı’ya açık kimselere

¹ CEDAW (Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Tasfiye Edilmesine Dair Sözleşme) metni için Bkz: <http://www.muhamrembalci.com/hukukdunyasi/tce/863.pdf>

² Mücahit GÜLTEKİN – Meryem ŞAHİN, *TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİNE DAYALI POLİTİKA UYGULAYAN ÜLKELERDE KADIN VE AİLE*, (İZLANDA, FİNLANDİYA, NORVEÇ, İSVEÇ, TÜRKİYE), Türkiye Aile Akademisi Derneği Araştırma Raporu, SEKAM Yayınları, İstanbul 2014. <http://www.muhamrembalci.com/hukukdunyasi/tce/282.pdf>

bilinmeyen olgular değil. Kaldı ki, meydanlarda bile bu önkabulleri talep haline getirmektedirler. Sakınca, bu gelişti okuyamayanların kafasında ve aymazlıklarında.

Bir şey daha; hukuki metinler, toplumlardaki gelişmelere cevap verebilmek, toplumun gerisinde kalmamak üzere hazırlanırlar. Bu yönüyle baktığımızda sorunuzun cevabı, Ulusal ve uluslar arası **karar vericiler**, bir diğeri tanımlama ile **ateş çağırıcı önderler**³ toplumun isteklerini değil, kendi ideolojileri istikametinde toplum mühendisliği yaparak dizayn etmek isterler. Bu duruma biz kendi ülkemizde de pek aşinayız. Bu yönüyle Sözleşme hukuka aykırı bir metindir.

2. Gerek İstanbul sözleşmesinin gerekse 6284 sayılı Kanunun temel kavramlarından olan ‘şiddet’ unsurunun, olabildiğince belirsiz ve geniş tutulmasının hem hukuki açıdan hem de sosyal açıdan sakıncaları nelerdir?

Öncelikle belirtmeliyim ki, ‘şiddet’ insan fitratının hemen, anında itiraz edebileceği, içselleştiremeyeceği bir olgudur. CEDAW ve İstanbul Sözleşmesi ve bu ikisini esas alan 6284 sayılı Kanun ‘kadına karşı ayrımcılığı ve şiddeti’ esas alıyor gibi görünüyor. İnsanları etkilemenin yollarından biri de onları irrite edebilecek kavramlarla yönlendirmektir. Buna, ‘şeytan sağdan yaklaşıyor’ denir. Biz de bu ayrımcılığa ve şiddete karşıyız, ancak muğlak ifadelerle, Sözleşme ve Kanun maddelerine de yansıyan önkabullerle oluşturulan şiddet açımlarıyla bir yere varılabilmesi mümkün değil. Nitekim 6284 sayılı Kanun şiddeti azaltmak yerine artırmıştır. Bunu nereden mi biliyoruz: Hükümetin Bakanlıklar nezdinde ve feministlerle bu yolda yaptıkları çalışmalardan. Sözleşme ve 6284 sayılı Kanun, şiddet konusunda Türkiye toplumunu değil, Batı toplumlarının önkabullerini, inançlarını esas alıyor. Batı kadın konusunda kirli geçmişinden kurtulmak yerine, kadını daha da bataklığa sürüklüyor.

Bizde şiddet anlamına gelmeyen bazı söz ve davranışlar, önkabuller, Batı’da şiddet anlamına gelebiliyor. Esasen bu durum da çok eski değil, zira Batı’nın tarihinde kadının yeri bile yoktur. Müslüman toplumlarda, inanç ve geleneklerinden gelen bazı önkabuller vardır, örneğin namus gibi. Sözleşme buna “sözde namus” yakıştırması yapıyor. Bu önkabul bile başlı başına şiddete yönlendirme sayılabilir. Dolayısıyla Sözleşme ve Kanunda ‘şiddet’ yeterince tanımlanmış değil, hatta şiddet nedeni sayılabilecek bazı önkabul ve davranışlar bizde şiddet olarak kabul edilmeyebilir.

³ Kasas -41. Ayet

3. Üzerinde durulması gereken hususlardan biri de ‘kadının beyanı esastır’ söylemi. Bu söylemin hukukta gerçekten bir karşılığı var mıdır? Yoksa salt politik ve kadın hareketlerini tatmin edici bir unsur olarak mı kanunda yer aldı?

Devamında bu hükümle birlikte masumiyet karinesinin baltalanması bir yana; söz konusu kanunda bu tarz durumlara karşı bir itiraz yolu düzenlenmiş. Pratik olarak düşünecek olursak yalnızca kadının beyanı karşısında bir müeyyideye maruz kalan kişi, itiraz yolunda kendisinin masum olduğunu mu kanıtlamak zorunda bırakılıyor?

Cevabı içinde bir soru, ancak yine de hatırlınız için söyleyeyim: **Masumiyet karinesi**, kanundaki adıyla **suçsuzluk karinesi**, Mecelle’de ve İslam Hukukundaki karşılığı **be-
raat-i zimmetin** asıl olması, evrensel bir kuraldır. Demokrat veya adil, hangi sistem olursa olsun, tüm ilahi ve beşeri sistemlerde masumiyet kuralı geçerlidir, ihlal edilemez. İlk defa bu kural, feminizm uğruna ihlal ediliyor. Erkek ise, yine evrensel kurallara rağmen, suçsuzluğunu ispat etmek zorunda. Kadının ise böyle bir zorunluluğu yok. Birinci sorunuzun da içine dâhil edilebilecek bir örnek: Eşinden boşanmış annesi ile birlikte yaşayan, henüz 18 yaşını doldurmamış bir erkek çocuğu, bir gün eve geldiğinde annesini yabancı bir erkekle birlikte görür ve annesine kızar. Dövme ve sövme yok, sadece kızar-bağırır. Kadın soluğu C. Savcılığında alır ve çocuğa evden uzaklaştırma cezası verilir. Çocuğun burada ‘namus’ kavramı ve inancı ile kendini savunması imkânsızdır. Şiddet zaten yok. İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı Kanun, “**namus’u, ‘kabul edilemez, sözde’ bir önkabul**” olarak gördüğünden, kendini savunma imkânı da yok.

Nitekim bu sözde namus önkabul(!)ünün esası İstanbul Sözleşmesinin 12/1. maddesinde;

*“Taraflar, kadın ve erkek için kalıp rollere dayanan önyargıları, **örf ve âdetleri, gelenekleri** ve tüm diğer uygulamaları ortadan kaldırmak amacıyla kadın ve erkeklere ilişkin toplumsal ve kültürel davranış modellerinde değişim sağlamak için gerekli tedbirleri alma”*

zorunluluğunu, kanun koyucu ve uygulayıcıya referans olarak dayatılmasını taraf devletlere yüklemiştir. Böylece kadın ve erkek için kalıp rollere (kadın – erkek tanım ve kabullerine) dayanan önyargılar kırılabacaktır. Kız çocuklarınıza kız diyemeyeceksiniz. İstanbul Sözleşmesi 0 yaştan itibaren tüm dişilere kadın demektedir.

Aynı şekilde 12/5. Maddede de,

*“Taraflar; kültür, gelenek, görenek, din ya da **“sözde namusun”** işbu sözleşme kapsamındaki herhangi bir şiddet eylemi için gerekçe oluşturmamasını sağlar”*

diyerek, taraf devletlere yasal güvence zorunluluğu getirmiştir. Artık bundan sonra, namus kaygısı ile mahiyeti tam belirlenmemiş, sadece **kadının beyanına kalmış** her tür ‘şiddet’ cezalandırılacaktır. Bir diğer ifadeyle, ahlaksızlık olarak tanımlanacak hiç bir tutum ve davranış yoktur. Dolayısıyla ahlaksızlık olarak nitelenebilecek davranış olmayacağı için, bu durumlara dair bir şiddet ifadesi dahi cezalandırılacaktır. Bunun için de sadece kadının beyanı yeterli olacaktır.

4. Ayrıca kadının beyanının esas alınması gerektiği ile ilgili dünya çapında uygulanan bir ülke var mı? Yoksa Türkiye’ye özgü bir kurum mu yaratılmaya çalışılıyor?

Kadının beyanının esas olduğuna dair genel geçer bir kabul yok, fakat oluşturulmaya çalışılıyor. Kadına karşı ayrımcılığın ve şiddetin önüne geçme amacıyla yapılsa da, bunu genelleştirmek mümkün değil ve sakıncalıdır da. Evrensel bir hukuk kuralı üzerinde oynama ve esnetme, en az onun kadar önemli ve değerli ‘**savunma hakkı**’nı da kısıtlar veya ortadan kaldırır. Hakları birbirlerine alternatif değil, aksine katkılı düşünmek zorundayız. Sadece Türkiye’ye özgü bir durum değil elbette. Fakat Türkiye’ye has olan bir durum var ki neredeyse tüm Doğu toplumlarının anlık durumlarını kapsıyor. Bu da, kadın hakkındaki kabuller, tutum ve davranışlardır. İslam’dan koptuğumuzdan bu yana cahiliye dönemine dönüş yaşanıyor. Kadına gereken önem ve statüsü teslim edilmediğinden, aslında bir ifsad projesi olan feminizm bu durumdan yararlanıyor ve yumuşak karnımızdan şeytan yaklaşıyor. Belki de yapılacak ilk ve en önemli iş, kadına dair söylem ve düşünüş biçimleri üzerinde daha nitelikli çalışmalar yapmak, şeytanı yaklaştı-

mamaktır. Henüz İslam dünyası böylesi bir sürece giremedi. Hatta halen daha birçok kanaat önderi(!) tabir edilen şahıslar, kadının evde ve toplumdaki değerine ilişkin, çağ-dışı, İslam dışı kabulleri anlatmakla meşguller.

5. Birçok kamu görevlisinin de zorunlu olarak eğitimi almasının yanında aile hâkimlerinin TCE eğitimi alması uygulama açısından hâkimleri etkiler nitelikte olacaktır sizce/ya da etkiliyor mu? Verilen kararların adil olmasını bekleyebilir miyiz? Veya bu eğitimin hukuka, dışarıdan yapılan bir müdahale midir?

İstanbul Sözleşmesi, Toplumsal Cinsiyet Eğitimi her sınıf veya kategori için zorunlu kılıyor. Zira uluslar arası sözleşmeler taraf devletlere, Sözleşmeyi bir devlet politikası olarak uygulama zorunluluğu getiriyor. Devlet politikasının kuvvetler ayrılığındaki üç erkten birine uygulanmaması düşünülemez. Yasama zaten kanunu çıkarıyor. Yürütme, kanunun hükümlerini devlet politikası haline getiriyor. Yani yasama ve yürütme devlet politikasının belirleyicisidir. Yargı her ne kadar bağımsız deseler bile, öyle olmadığını cümle âlem bilir. Nitekim hâkimlere de, diğer tüm bürokratlar, öğretmen ve öğrencilere olduğu gibi Toplumsal Cinsiyet Eğitimi verilmektedir. Bu eğitim sadece bilgilendirme düzeyinde kalsa sorun yok.

Devlet politikası ve yasalarla güvence altına alınmış bir konuda yargının tercih hakkından bahsedemeyiz. Buna, yargıya müdahale demek bile eksik kalır. Çünkü artık yargı namına ortada bir şey kalmıyor. 28 Şubat postmodern darbesinde askerlerin hâkimlere birifing vermesine karşı çıkanlar, şimdi hâkimlerin eğitimlerinden bahsediyorlar. Hem de feminizmi bir devlet politikası haline getirerek. Darbecilik nasıl bir ideolojik saplantı ise feminizm de bir ideolojik saplantıdır.

6. Türkiye’de kadına yönelik şiddetin ‘varlığı’ sorunu mu var yoksa şiddetin varlığını kabul etmekle birlikte bu soruna sunulan uluslararası ve ulusal çözüm yöntemleri mi sıkıntılı?

Yukarıda da ifade etmeye çalıştım. Tabii ki Türkiye’de kadına şiddet sorunu var. Bu soruna el atmadan, feminizmin kısılcısından kurtulmak mümkün değil. Devlet olarak aceleci ve etkilenmiş bir zihinle konuya yaklaşım bu vahim sonucu doğurdu. Düşünsenize, sürücü ehliyeti almak için bir dünya bürokratik işlemlerden, sınavlardan geçiyorsunuz, trafikte insan sağlığına zarar vermemek için. Fakat bir ömür boyu bir insanla yaşamaya, gelecek nesilleri yaşatmaya, yetiştirmeye ilişkin hiçbir işlem, ehliyet ve sınava ihtiyaç yok. Toplumumuzun temel taşı ailenin oluşumu ve korunması, selameti için herhangi bir zahmete katlanmıyorsunuz. Sonra birileri gelip sizi sigaya çekiyor, eleştiriyor, aşağılıyor ve önünüze bir Sözleşme koyuyor, imzalatıyor. İki kadın bakanınız, sözleşmedeki önkabullere imza atmıyor ve hemen bakanlıktan el çektiriliyor, İtalya’nın en büyük nişanını bu nedenle alacak olan bir kadın bakan sözleşmeyi imzalıyor ve güya aşağılanmaktan kurtulmuş oluyorsunuz. Bu kadar basit...

Yeşilay Genel Başkanlığım dönemimde bir projem vardı.

Yeşilay, Milli Eğitim Bakanlığı, Aile Bakanlığı (Şimdi Kadın Bakanlığı), Sağlık Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Diyanet İşleri Başkanlığı (Gayrimüslimler için kendi dini kurumları), Belediyeler birlikteliğinde AİLE EĞİTİMİ. Bu eğitimler, belediyelerin imkânlarını kullanarak, mülki amirlerin gözetiminde, nikâh öncesi evlilik adaylarına birkaç saatlik kurslar şeklinde, ailenin önemi, kadın ve erkeğin hakları ve rolleri, çocuk eğitimi ve ebeveynlere sorumluluk gibi başlıklarla eğitime tabi tutmak, kurslara katılmayanlara nikâh izni vermemek şeklinde olacaktı. Böylece, yaşam boyu birlikteliklere, aileye, zührevi hastalıklar için istenen temiz kâğıdı kadar değer verilmiş olacaktı.

7. Mesela Türkiye ve dünyada birçok araştırmada şiddetin ciddi bir tetikleyicisi olarak ekonomik düzey, içki, kumar alışkanlığı gösteriliyor. Ancak söz konusu sözleşmelerde bu tarz durumlara dair gerçekçi herhangi bir adım atıldığı söylenebilir mi/bulunmamasının sebebi nedir?

Bizde de şiddetin ana kaynağı doğrudan erkeğin veya kendisi değil. Şiddetin sayısız sebepleri var. Bunlardan biri de bağımlılıklar. Fakat devletin bağımlılıklarla mücadele anlamında bir başlığa dahi sahip olmadığını görüyoruz. Siyasi partilerin ve hükümetlerin seçim beyannamelerinde dahi bağımlılıklara ilişkin bir değinileri dahi yok.⁴ Ayrıca kadına karşı şiddet sadece evli çiftler arasında olmuyor. Aileden birilerinin veya ilgisiz insanların şiddeti de sözkonusu. Ancak burada maksat ailenin ortadan kaldırılması olunca, şiddetin aktörlerinin önemi kalmıyor. Avrupa'da Toplumsal Cinsiyet Eşitliğini en önce uygulayan ülkelerde şiddet, boşanma ve intiharların geometrik olarak arttığını Aile Akademisinin biraz önce bahsettiğimiz raporunda görüyoruz. Hiçbir araştırma yapmadan imzalanan İstanbul Sözleşmesi, Avrupa'daki felaketin Türkiye'de daha vahim yaşanmasına neden olacak görünüyor.

Burada, her ne kadar hükümetlerin kadına karşı şiddet ve aile için eğitim programları ve politikalar uyguladığı itirazları gelecekse de, bunların sadra şifa olmadığını istatistikler söylüyor. Bir yandan ailenin ortadan kaldırılması politikaları uygulayıp, öte yandan ailenin kurtuluşu çalışmalarını yapmanın adını okuyucu koysun.

⁴ *SİVİL TOPLUM SİYASETİ DENETLİYOR, SEÇİM BEYANNAMELERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ*, <http://www.muhammedbalci.com/hukukdunyasi/raporlar/349.pdf>

Kaldı ki, 2009 yılında Kadın Bakanlığının en önemli birimi olan Kadının Statüsü Genel Müdürlüğünün yaptırdığı araştırmada, Türkiye’de 10 kadından dördünün aile içi şiddet gördüğü, dolayısıyla **ailenin güvenilmez bir yer olduğu** sonucuna varılmış,⁵ çözüm olarak sığına evlerinin sayısının ve kalitesinin artırılması önerilmiş ve bu yayınlanmış. Böyle aymaz bir devlet kurumu ve politikalarının aileyi düşündüğünü varsaymak akla muhalifliktir.

- 8. Ayrıca yine söz konusu metinlerde herhangi bir manevi değerlere atıfta bulunulmuyor. Sevgi temelli kurulan birliktelikler, kavram tanımlaması olabildiğince geniş tutulan bir şiddet kavramına dayanarak paramparça edilinceye kadar tabiri caizse peşi bırakılmıyor.**

Manevi değerlerden vazgeçtik, Sözleşmede ‘aile’ kavramı dahi yok. Bizim uyanıklarımız Sözleşmeyi tercüme ederken, Sözleşmede geçen ‘ev’ kelimesini aile olarak çevirmişler. ‘Biz böyle anlıyoruz’ anlamında Şark kurnazlığı bu.⁶ Her Sözleşmenin, kendi içinde belirlenmiş bir dili vardır. İstanbul Sözleşmesinin dili Türkçe değil ki, Türkçe kelime koyarak uygulama yapasın. Aile, meşru birlikteliklerin ve onun ürünlerinin bulunduğu yapıyı ifade eder. Ev ise, meşru – gayrimeşru her türlü birlikteliğin (eşcinsel birlikteliklerin) olduğu yapıyı ifade eder. Sözleşme her türlü birlikteliği ifade eden ‘ev’i ve içindeki birliktelikleri meşrulaştırıyor, güvenceye alıyor. Sözleşmenin ve uygulayıcılarının gösterilerde taşıdığı pankartlar her şeyi anlatıyor. Aile değil kadınızdır, pankartı yeterli sanırım.

⁵ Muharrem BALCI - Ümmügülsüm KILINÇ, *AİLEYE KARŞI İSTANBUL SÖZLEŞMESİ*, <http://www.muhamrembalci.com/hukukdunyasi/tce/870.pdf>

⁶ İstanbul Sözleşmesinin dili ve Türkiye’nin çevirisi hakkında Bkz: Kadriye BAKIRCI, *İstanbul Sözleşmesi*, <http://www.muhamrembalci.com/hukukdunyasi/tce/881.pdf>

Burada çok önemli bir konuyu atlamamak gerekir. İstanbul Sözleşmesi Toplumsal Cinsiyet Eşitliğini öngörüyor ve dayatıyor. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği bir ifsad projesidir. Türkiye Hükümeti bu gerçeği bildiği halde Avrupa Birliği aşkına Sözleşmeyi imzaladı. Bunu nereden mi biliyoruz? Birkaç veri var elimizde. Birincisi iki Aile Bakanı Sema Ramazanoğlu ve Aliye Kavaf'ın Sözleşme öncesi görüşmelerde sizin de zikrettiğiniz önkabullere karşı çıkmalarından sonra azledilmeleri, halefleri olan Kadın Bakanı Fatma Şahin'in Sözleşmeyi imzalaması ve İtalya'nın en yüksek nişanını alması. İkincisi de: Sözleşmenin yürürlüğe girdiği yılda KADEM (Kadın ve Demokrasi Derneği)in kurulması ve kuruluşuyla birlikte kurucu başkanının TOPLUMSAL CİNSİYET ADALETİ başlıklı makalesi.⁷

Sözleşme Toplumsal Cinsiyet Eşitliği'ni öngörürken ve bunu imzalamışken, öte yandan bunu yani eşitliği kabullenmeyip Toplumsal Cinsiyet Adaleti'ni yutturmaya çalışmaları. Tabii ki hiçbir karşılığı yoktu, olamazdı, olmadı da. Toplumsal Cinsiyet Eşitliği

⁷ E. Sare Aydın YILMAZ, *KADIN HAREKETİNDE YENİ BİR İVME: TOPLUMSAL CİNSİYET ADALETİ*, <http://www.muhamrembalci.com/hukukdunyasi/tce/872.pdf>

devlet politikası olarak sürdürülüyor. Hükümetin kurdurduğu ve desteklediği KADEM'in Toplumsal Cinsiyet Adaleti ise ileride savunucuları için nostaljik bir vicdan kurtarma işlemi, buna inananlar veya bizim gibi ciddiyetten uzak bulanlar içinse tarihin derinliklerine gömülmüş bir nokta olarak yerini alacak gibi görünüyor.

9. Hukuk dünyasında gerçekleştirilmeye çalışılan, gerek arabuluculuk gerekse uzlaştırma girişimleri, söz konusu aile ise yasaklanıyor. Birçok alana da yayılması istenen ve sürekli teşvik edilen arabuluculuk neden aile içinde yasaklanıyor? En kötü sulh en iyi davadan iyidir düsturu bu durumda neden devlet eliyle devre dışı bırakılıyor?

“En kötü sulh, ey iyi nizadan iyidir” sözü, bizim inanç temellerimizden kaynaklanıyor. Batı'nın inanç temellerinde çatışma kültürü vardır, sulh kültürü değil. Hakları çatıştırmadan sonuca gitmek mümkün değildir Batı'da. Batı tarihi bu çatışma kültürünün ürünüdür. İstanbul sözleşmesi ve 6284 sayılı Kanun eşler arasında uyuşmazlık halinde her türlü uzlaşma düşüncesini ve kurumunu reddediyor. Sözleşmenin 48/1. maddesi

“Taraflar, işbu Sözleşme kapsamındaki şiddet eylemlerinde, arabuluculuk ve uzlaştırma da dâhil zorunlu alternatif uyuşmazlık çözüm süreçlerini yasaklamak üzere gerekli hukukî ya da diğer tedbirleri alır”

diyor. Nitekim KADEM'in Çalıştay Raporu da bu emri kabul edip içselleştirdi ve sonuç bildirisine koydu.

Adalet Bakanlığı, evliliklerin dağılma furçasına ve şiddetin artmasına çare olarak arabuluculuk kurumu üzerinde çalışıyor. Hem de bunu zaruri hale getirmeye. Fakat kadına şiddet eksenli boşanma davaları arabuluculuk sisteminden muaf tutulacak. İyi güzel de boşanma davalarının en önemli nedeni şiddet ve geçimsizlik. Şiddet haricindeki davalarda arabuluculu ne yapacak? Anlaşamayan çiftlere para yardımı mı yapacak? Hayır. Sonuç boşanma. Ne değişecek? Şiddet nedeniyle boşanma davalarında tarafların arabulucuya gitmeleri veya yönlendirilmeleri halinde arabulucu ne yapacak? Taraflara şiddetin mahiyetini ve insanlığa karşı suça kadar götüren bir eylem olduğunu anlatacak, eğitimini verecek. Sonuçta Arabuluculuk zorunlu hale gelecek. Fıtratın gereği de budur. Nitekim Nisa Suresi 35. Ayet asırlardır uygulamasıyla aile içi şiddet dâhil birçok anlaşmazlığa çare olmuştur.

Burada karşı çıkılan ‘zorunlu alternatif uyuşmazlık çözüm süreçlerinin yasaklanması, ailenin dibine dinamit koymaktır. Nitekim Türkiye Ombudsmanı (Kamu Denetçisi) Av.

Şeref Malkoç, 6284 sayılı Kanun ve uygulaması için, “Eşler ayrılсын diye kanun çıkarmışız” demektedir.⁸

10. Bu tarz yolların da tıkanmasıyla sevgi ve saygı temeline dayanarak kurulan aile kurumu, dış müdahaleler sonucu rekabetçi bir havaya sokularak, eşler birbirlerine karşı kıskırtılıyor. Özellikle kadın hareketlerinin tavır ve davranışları gerçekten bir sorunu çözmeye mi yönelik yoksa sorunu kalıcı kılmaya ve çözülmez hale getirmeye mi yönelik? Büyük bir proje ile mi karşı karşıyayız?

İki küresel ifsad projesi an itibariyle dünyaya hâkim olmaya çalışıyor. Birincisi Bağımlılaştırarak köleleştirmek, böylece önce erkek nüfusunu, sonra da kadın nüfusunu azaltarak dünyayı kendilerince yönetilebilecek halde tutmayı öngörüyorlar.

İkinci ifsad projesi feminizm – eşcinsellik ortak projesidir. Bunun için de teknolojinin tüm ve son imkanlarını, yapay zeka, robot teknolojisi, zihin okumu vb. gelişmeleri kullanarak cinsler arasında ayrımı ortadan kaldırmaya, nötr cinsiyet oluşturmaya, doğurganlığı bitirmeye, böylece kendileri için dünyayı daha kolay yönetilebilecek hale getirmeye çalışıyorlar. Bizde siyasi basiret pek az olduğundan bunları görebilmemiz zorlaşıyor. Her iki projenin ortak ve nihai amacı insanlığı “farklı türlere ayırmak”. Nitekim Kudüs Üniversitesi Öğretim Üyesi eşcinsel Prof. Dr. Youval Noah Harari, Davos’taki konuşmasında;

“insanın geleceğine, ‘veri’ye sahip olanlar hükmedecek”.

“Veriyi kontrol edenler, yaşamı da kontrol edecek.”

“Veriye sahip olan birkaç elin hükmü altındaki dünyada, insanlık, ‘sınıflara’ ayrılacak, ‘farklı türlere’ ayrılacak.

Diyor.

Bunun adı “dünyayı istediğimiz gibi yönetmek istiyoruz”dur.

Nitekim Harari, Home Deus adlı kitabında bu projenin esasını özetliyor::

“... İnsan Hakları ya da İnsan Eşitliği, en güçlü insanları hadım ederek süper insanların gelişmesinin önüne geçilebilir, hatta bunlarla Homo Sapiens’in bozulmasına ve soyunun tükenmesine bile neden olabiliriz.” ...

... Eğer seçkin bir millet insanlığın gelişimine devamlı ön ayak oluyorsa onu, insan türünün evrimine bir katkı sağlamayan diğerlerinden üstün tutmalıyız.”

⁸ <https://dogruhaber.com.tr/haber/324019-kamu-basdenetcisi-malkoc-esler-ayrilsin-diye-kanun-cikarmisiz/>

... Nasıl ki Homo Sapiens (bugünün insanı) maymunlara ya da neanderthale “ne istersin” diye sormamışsa, geleceğin süper insanı “Homo Deus” da bugünün insanı Homo Sapiens’e kanunları yaparken, “Ne düşünüyorsun, ne istersin?” diye sormayacak.”⁹

Stephen Hawking de, 2018 yılında yazdığı kitapta “insanüstü bir ırktan” ve bunun “insanlığın sonunu getirmesinden” bahsederken, dünya nüfusunun 500 milyonun altında nasıl tutulacağını anlatıyor:

“Zenginlerin, çocuklarının DNA’ları üzerinde yapacakları değişikliklerle oluşacak insanüstü ırk, insanlığın sonunu getirecek.”¹⁰

Bu ifadelerden okuyucunun biraz araştırma yapması gerekecek, sanırım.

11. Bir de bu sözleşmenin yılmaz savunucuları sürekli bir mağdur rolü oynuyor. Hâlbuki medya, bakanlık, hükümet sözleşme gereği her türlü desteği vermesine rağmen bu tavırlarındaki amaç nedir?

Bu bir taktik tabii ki. Bu toplumda mağduriyetin önemini kavramayan mı kaldı? İstemenin de sınırı yok. Ne kadar istersen, o oranda alırsın. Burada, uluslararası güçlerin desteklerini arkalarına almalarını da değerlendirmek gerekir. Türkiye’deki tüm Batılı devletlerin büyükelçilikleri feminist ve eşcinsel hareketlerin açıktan destekçisi. Tabii ki ABD’de Rockefeller ve Rotchild’lerin vakıflarını da unutmamak gerek.¹¹

12. İmam nikâhının suç sayıldığı bir toplumda, hukuki zeminden uzak her türlü cinselliğe ve cinsel yönelime saygı duyulmasının güvence altına alınması ne anlam ifade ediyor?

Dini nikâh suç değil, resmi nikâh yaptırmamak suç. Kaldı ki tutan - tutmayan devrimlerin sonucu halkın bir kısmı resmi nikâhsız, dini nikâhlı evlenmekte. Devlet de bu yüzden 5 yılda bir re’sen af çıkararak, bu evli çiftleri resmen de evli olarak tanımakta ve aile cüzdanı vermektedir. CEDAW ve İstanbul Sözleşmesi saygıdan da öte her türlü cinsel yönelimi, eşcinsel birliktelikleri ve üstelik bunların görselliğinin de meşrulaştırılmasını güvence altına aldırıyor. Bir şekilde dini nikâhı da gereksiz kılıyor. İstanbul Söz-

⁹ Burhanettin CAN, Prof. Dr. “*TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİ*” PROJESİ “*DÜNYA NÜFUSUNUN 500 MİLYONUN ALTINDA TUTULMASI*” PROJESİNİN BİR ALT PROJESİDİR”, <http://www.muhammedbalci.com/hukukdunyasi/tce/927.pdf>

¹⁰ Burhanettin CAN, a.g.m.

¹¹ Türkiye’deki LGBT + Örgütleri için FON REHBERİ, http://www.kaosgildernege.org/resim/yayin/dl/kaos_gl_rehber_web_ver02.pdf

leşmesinde 'ev' tabiri kullanılmasının amacı da budur. Zaten Türkiye Cumhuriyeti hukuk sistemine göre dini nikâhın gereği de yoktu. Şimdi aynı cinsler arasındaki sapık birliktelikler de hukuken tanınma ve destek görme sadedinde.

13. Buradan yola çıkarak verilen müeyyidelerde de dışarıdan bakılınca olabildiğince garipsenecek hükümler var. Mesela 6284 sayılı Kanunun yönetmeliği gereği uzaklaştırılan kişinin, evin her türlü giderini karşılaması bekleniyor.

Doğru. Erkeği hem evden uzaklaştırıyor, hem de kadının her türlü ihtiyacını karşılaması isteniyor. Kadın – erkek eşitliği nerede kaldı? Kaldı ki erkek bu ihtiyaçları karşılar-ken, nasıl ulaştıracak? Ya bir aracı kullanacak, ya da kadın banka üzerinden uzaklaştırılan erkekten alacağını alacak. Bu bile suiistimale açık bir durumdur. Nitekim uzaklaştırmalar sonucu şiddetin sebeplerinden biri de budur.

14) İlerleyen dönemlerde eğitim müfredatına çocuklarımızın tercihlerinde özgür olacağı ve tercih eden arkadaşlarını ise hoşgörüyle karşılamalarını ve destek vermeleri gerektiği öğretilecek. Bu süreçte manipüle olan çocuklarımız farklı olabilmek için belki de hissetmediklerini yaşamaya çalışacaklar ve bu duruma karşı çıkan ailesi ile sürekli çatışacaklar.

Eğitim de bu süreci kabullenmemiz beklenirken çocuklarını bu süreçten uzak tutmak isteyen aileler de kabullenilecek midir ya da temiz eğitim olasılıkları oluşturulmadığı takdirde aileler nasıl bir yol izlemelidir?

Toplumsal Cinsiyet Eşitliği ifsad projesinin ve İstanbul sözleşmesinin en önemli ayrıntıları bunlar zaten. Çocukların okulda eşcinsel arkadaşlarına normalmiş gibi bakmaları, durumu içselleştirmeleri, ayrımcılık yapmamaları, cinsel ayırım anlamında cinsiyet rollerini kullanmamaları, nötr cinsiyeti içselleştirmeleri, aksi halde medeni bir insan olarak görülmeyecekleri, üstüne üstlük ayrımcılık ve nefret suçu işlemiş sayılacakları anlatılıyor.

Bunun için de İstanbul sözleşmesinin devlet politikası olarak ETCEP adlı, Eğitimde Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Projesiyle eğitilmeleri öngörülüyor ve uygulanıyor. ETCEP, tüm aileleri de ilgilendiriyor ve bağlayıcılığı var. Hem de proje kapsamında ayrımcılık ve nefret sayılabilecek tutum ve davranışlardan ailesi hukuken sorumlu. Çocuğunun eğitiminden de ebeveyn olarak sorumlu. Erkek öğrenci kız arkadaşına bir kız olarak, kız öğrenci erkek arkadaşına bir öğrenci olarak değil, cinsiyet rolleri ayrılmış olarak da değil, nötr cinsiyet olarak bakacak ve kabullenecek. Ebeveynler de çocuklarına cins ayrımı yapamayacaklar.